

ת"פ 51744/04/15 - מדינת ישראל נגד א פ

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 51744-04-15 מדינת ישראל נ' פ

בפני	כבוד השופט יריב נבון
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	א פ

ב"כ המאשימה : עו"ד ניר עמלי

הנאשם בעצמו באמצעות ב"כ עו"ד דודו בן אשר

גזר-דין

כתב האישום :

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של **הפרת הוראה חוקית**, עבירה לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 10.12.14, במסגרת מ"ת 13986-10-14 (בית משפט השלום בטבריה), שוחרר הנאשם לחלופת מעצר בתנאים הכוללים, בין היתר, מעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני בבית הוריו בכפר עילבון, וכן איסור שתיית אלכוהול. בתאריך 13.4.2015, ערכו שוטרים מס' ביקורים בבית האמור אך הנאשם לא נמצא בו, וזאת בניגוד לתנאי שחרורו. בהמשך היום, הגיעו שוב שוטרים לבית ועצרו את הנאשם. כאשר הובא הנאשם לתחנת המשטרה, הוא איים על השוטר דור אברהם אשר הורה לו להתלוות אליו לחדר, באומרו: "אני אזיין אותך חתיכת שוטר מזדיין".
3. בישיבה שהתקיימה ביום 7.12.2015, צירף הנאשם תיק נוסף - שמספרו **13967-10-14** - להלן: "**התיק הנוסף**", הודה אף בו בכתב אישום מתוקן והורשע ב**תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג**, עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין; **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

4. מכתב האישום המתוקן בתיק הנוסף עולה כי בתאריך 2.10.14, תקף הנאשם את אשתו, גב' מ פ (להלן: "המתלוננת") בביתם, בכך שהכה אותה בראשה, בפניה ובכל חלקי גופה ואף בעט בה. במעמד זה אף איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה בה שלא כדין בכך שהצמיד סכין לצווארה, בכוונה להפחידה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חתך מעל גבה שמאלית, שטפי דם מתחת לעפעף עין שמאל, שפשופים בפנים, סימני חבלה ורגישות באזור ירך שמאל והיא נזקקה לטיפול רפואי בבית החולים.

טיעונים לעונש מטעם המאשימה:

5. המאשימה הדגישה את חומרת העבירות, את החבלות שגרם הנאשם למתלוננת, את טענת המתלוננת לפיה היא חווה אלימות מצד הנאשם לאורך כל תקופת נישואיהם וכי לנאשם בעיית אלכוהול. המאשימה סבורה כי המלצת שירות המבחן להסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, אינה מתיישבת עם חומרת מעשיו של הנאשם, ועם העובדה כי אף לשיטתם מדובר בנאשם מניפולטיבי, השולל קיומה של בעיית שתיית אלכוהול ונזקקות טיפולית.

6. לדברי המאשימה לא מדובר במעידה חד פעמית, אלא במסכת אלימות הנמשכת שנים, כלפי אותה מתלוננת. לנאשם 7 הרשעות קודמות וכן מאסר מותנה למשך 6 חודשים, חב הפעלה, מתיק מס' 8475-10-11, אשר הוארך בעבר במסגרת תיק מס' 13946-01-14. לדבריה, אף המעשים בגינם הורשע הנאשם בשני התיקים הללו בוצעו כלפי אותה מתלוננת. לכן, עותרת המאשימה לגזור על הנאשם עונש של לפחות 10 חודשי מאסר בפועל, הפעלת המאסר המותנה בן 6 חודשים במצטבר, מאסר מותנה ארוך ומרתיע, פיצוי והתחייבות כספית.

טיעונים לעונש מטעם ב"כ הנאשם:

7. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הודה וחסך את הצורך בעדות המתלוננת. לשניים 3 ילדים והם התגרשו לאחרונה. לדבריו, הנאשם שירת בצה"ל כגשש בקבע, במסגרת שירותו קיבל צל"ש ואף הוכר כנכה צה"ל ע"י משרד הביטחון. מאז, חלה הדרדרות חמורה במצבו הבריאותי והנפשי, כמפורט במסמכים הרפואיים שהגיש לעיוני. הנאשם חש השפלה וזלזול מצד המתלוננת ומשפחתו בשל בעיותיו הנפשיות, דבר אשר הוביל אף לביצוען של העבירות.

8. לדבריו הנאשם היה עצור 70 ימים בגין התיק הנוסף וסבל רבות בתקופה זו. הטלת מאסר בפועל, לשיטתו, לא תשיג את המטרה, נוכח מצבו הנפשי והפיסי של הנאשם ורצון המשפחה להתאחד. ב"כ הנאשם הפנה לעמדת המאשימה בתיק הנוסף, כפי שהוצגה בבית המשפט עובר לצירופו, לפיה היא אינה עותרת למאסר בפועל בגינו. לכן, ביקש ב"כ הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן ולגזור על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות ולהאריך את המאסר המותנה (כך נרשם בפרוטוקול הדיון. מאחר ולא ניתן להאריך מאסר מותנה ולגזור לצידו עונשים נוספים, אניח כי ב"כ הנאשם התכוון להטלת מאסר מותנה לצד עבודות השירות).

תסקיר שירות המבחן:

9. שירות המבחן הגיש לבית המשפט 3 תסקירים, אשר בכולם המליץ להסתפק בהפעלת המאסר המותנה, כך שירוצה בעבודות שירות.
10. בתסקיר הראשון מיום 26.5.2015, מתייחס שירות המבחן למצבו הגופני והנפשי של הנאשם, כפי שעולה משיחותיו עם הנאשם ועם עו"ס מטעם משרד הביטחון. הנאשם הוכר על ידי משרד הביטחון בשנת 2004 כנכה צה"ל לאחר שאובחן כסובל מהפרעת דחק פוסט טראומטית בעקבות שירותו הצבאי. מאז, ניתן לנאשם מענק כספי והוא אף טופל ע"י פסיכיאטר מטעם משרד הביטחון, אם כי מאז חודש דצמבר 2013 הנאשם לא הגיע לפגישות מעקב.
11. באשר לעובדות כתב האישום המתוקן שלל הנאשם את הדברים וטען כי המתלוננת העלילה עליו עלילת שווא. אף ביחס לעבירות בהן הורשע בעבר טען הנאשם כי הינן שקר ועלילות כנגדו. מהאינפורמציה הקיימת בידי שירות המבחן מהיכרות קודמת עמו עולה כי הנאשם תואר על ידי אחיו כאדם עצבני, הצורך משקאות אלכוהוליים, יחד עם כדורים פסיכיאטריים, ונוהג באלימות כלפי הסובבים אותו.
12. שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם מניפולטיבי אשר אינו לוקח אחריות על מעשיו והתנהגותו האלימה, ומשליך את האחריות על הנפגעת. נוכח האמור סבור שירות המבחן, כי מידת הסיכון להישנות מקרים דומים הינו גבוה.
13. בתסקיר משלים מיום 13.7.2015 עולה כי הנאשם החל להיפגש עם ילדיו במרכז הקשר, משלם מזונות לגרושתו ומשתתף בהוצאות המשפחה. בהתייחסו לעבירות טען הפעם כי אכן הכה ודחף את גרושתו מאחר וחש מושפל על ידה, אך שלל שימוש בסכין במהלך האירוע. משיחה שנערכה עם המתלוננת עולה כי הנאשם נהג להכותה במהלך שנות נישואיהם עת היה תחת השפעת אלכוהול.
14. מתסקיר משלים זה עולה כי הוצע לנאשם להשתלב בגמילה במסגרת המיועדת לנפגעי התמכרויות עם תחלואה כפולה, כפי מצבו, אך הוא שלל נזקקות טיפולית וטען כי אינו שותה משנת 2011. שירות המבחן התרשם שוב כי מדובר באדם המתקשה ליטול אחריות על מעשיו, שולל שימוש לרעה בטיפה המרה וצורך בטיפול מותאם למצבו. להערכתם הנאשם יתקשה להפיק תועלת מהליך טיפולי שכזה, ולכן הם חוזרים על המלצתם העונשית.
15. מתסקיר משלים נוסף מיום 16.9.2015 עולה כי בעקבות ניסיון אובדני שעשה הנאשם בסמוך לכך הוא פנה למרכז הרפואי לבריאות הנפש "מזור", אך סירב להמלצתם לאשפוז סגור. לדברי הנאשם הוא שותה אלכוהול, אך לא באופן קבוע, ולאחרונה שתה לפני מס' חודשים, בניגוד לדבריו, כאמור בתסקיר

הקודם לפיהם לא ששה בשנים האחרונות. לדבריו הוא והמתלוננת מעוניינים לחזור ולחיות יחד.

16. שירות המבחן התרשם שוב כי מדובר באדם מניפולטיבי, המצהיר הצהרות סותרות בבית המשפט לעומת שיחותיו עם שירות המבחן, הן ביחס לשימוש באלכוהול והן ביחס ליחסיו עם המתלוננת. לכן, אף בתסקיר זה שב שירות המבחן על המלצתו העונשית, כאמור.

דין והכרעה:

17. לפי סעיף 40 ג' לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

18. הנאשם הורשע, כאמור, בשני כתבי אישום נפרדים, ולכן בחינת הערכים המוגנים שנפגעו וקביעת מתחמי הענישה, תעשה בכל תיק בנפרד בהיעדר זיקה בין התיקים.

באשר לתיק העיקרי בו הורשע הנאשם בעבירות של **הפרת הוראה חוקית ואיומים** כלפי שוטר, עסקין בפגיעה בשלטון החוק וביכולתם של בתי המשפט, שוטרים ומשרתי ציבור לבצע את מלאכתם. עבירות האיומים אף פוגעות בערכים של שמירה על כבוד האדם, שלמות גופו ותחושת הביטחון שלו וביכולתו למלא את תפקידו כראוי.

בקביעת מתחם הענישה, יש להביא בחשבון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בהקשר זה יודגש, כי מידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה מלאה. הנאשם התעלם מהחלטת בית המשפט האוסרת עליו לצאת מביתו ואף איים על שוטר בתחנת המשטרה, לאחר שנעצר. לא נטען בפניי כי קדמה התגרות מצד השוטר טרם השמעת דברי האיום האמורים.

נוכח האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר מותנה וכלה ב- 12 חודשי מאסר בפועל, וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה, קנס כספי ו/או פיצוי למתלונן.

19. באשר לתיק הנוסף בו הורשע הנאשם **בתקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואיומים כלפיה**, הרי שעבירת אלימות כלפי בן משפחה פוגעת בערכים של שמירה על כבודו של אדם, שלמות גופו, תחושת הביטחון שלו ושל התא המשפחתי וביכולתם של בני הזוג וילדיהם לנהל חיים שלווים ומוגנים. יפים לעניין זה דברי כב' השופט דנציגר בע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' נאסר חסן** (פורסם בנבו) (מיום 10.11.09):

"... יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

20. מדיניות הענישה הנוהגת בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש היא מחמירה, בדרך כלל. יחד עם זאת קיים מנעד ענישה רחב, בהתאם לנסיבות המקרה. לשם המחשה:

א. רע"פ 7734/12 **מגידוב נ' מדינת ישראל** (מיום 28.10.12), בו נדחה ערעור הנאשם, אשר הורשע בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם נדון ל-11 חודשי מאסר בפועל.

ב. רע"פ 8241/13 **ברדה נ' מדינת ישראל** (מיום 25.3.14), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בתקיפת הגורמת חבלה של ממש. הנאשם נדון בבית המשפט המחוזי ל-4 חודשי עבודות שירות.

ג. ת"פ 31956-12-12 (שלום טבריה) **מדינת ישראל נ' מסאל** (מיום 9.5.13), בו הנאשם לא הורשע. בית המשפט התחשב בגילו הצעיר, העדר עבר פלילי ובאפשרות שיקום הנאשם.

21. בקביעת מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, את העובדה כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירה הינו רב. לא מצאתי בכתב האישום תמיכה לטענה שהעלה בפני שירות המבחן להתגרות מצד המתלוננת. לקחתי בחשבון את העובדה כי הנאשם גרם למתלוננת נזק בדמות חבלות של ממש - חתך מעל הגבה, שטפי דם, שפשופים בפנים, סימני חבלה ורגישות באזור הירך, והיא אף נזקקה לטיפול בבית החולים.

22. העובדה כי לנאשם נסיבות אישיות ובעיות נפשיות וגופניות אשר לטענתו הינן הרקע ללעג כלפיו ולביצוען של העבירות, אין בהן כדי להמעיט מחומרת מעשיו או להצדיקם. הנזק אשר עלול היה הנאשם לגרום למתלוננת יכול היה להיות חמור פי כמה. לא התרשמתי כי מצבו הנפשי של הנאשם, כפי שעולה מדברי סנגורו ואף מן המסמכים שהוגשו לעיוני, פגמו ביכולתו להבין את מעשיו או להימנע מהם. אף התמכרותו לטיפה המרה לא שיבשה את שיקול דעתו, ככל הנראה, כפי שאף עולה מדברי המתלוננת בתסקיר שירות המבחן, היה בהתמכרות זו כדי לגרום לנאשם לנהוג כלפיה באלימות לאורך השנים ולפגום במערכת היחסים בין בני הזוג.

23. נוכח האמור לעיל, אני קובע, כי מתחם העונש ההולם בנסיבותיו של התיק הנוסף, הינו החל ממש' חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ועד ל - 12 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

24. בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. אין חולק כי בענישה הכוללת מאסר מאחורי סורג ובריח טמונה פגיעה מובנית הן בנאשם והן בקרובים לו, ובנסיבות מקרה זה בעיקר בילדיו.

ב. לקחתי בחשבון את העובדה כי על אף הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתבי האישום המתוקנים, מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם ניסה למזער את חלקו ואת אחריותו למעשים, ואף הפנה אצבע מאשימה כלפי המתלוננת, הנוהגת בו, לטענתו, בחוסר כבוד וזלזול נוכח מצבו הנפשי.

ג. עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם מלמד כי לחובתו 7 הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות אלימות, לרבות איומים, עבירות רכוש והחזקת סכין. הנאשם ריצה בעבר מאסרים ולחובתו אף מאסר מותנה בן 6 חודשים, מת"פ 8475-10-11 בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי אותה מתלוננת, תקיפת שוטר ואיומים (גזר דין מיום 27.2.2012). מאסר מותנה זה הוארך ע"י בית המשפט בשנתיים נוספות, במסגרת ת"פ 13946-01-14, ביום 4.5.2014. מאסר מותנה זה הינו חב הפעלה, נוכח העבירות בהן הורשע הנאשם בפניי.

ד. בטיעוני לעונש טען ב"כ הנאשם כי בתיק בו הורשע הנאשם בהפרת הוראה חוקית ואיומים, הציגה המאשימה בדיון שהתקיים ביום 1.7.2015 בפני כב' השופט מישורי לב טוב עמדה עונשית במסגרתה הסתפקה במאסר מותנה וקנס. לכן, לשיטתו, עמדתה המחמירה כיום חורגת מהצהרתה בעבר. אכן, עמדה זו הוצגה במסגרת הסדר טיעון שנכרת בין הצדדים במועד האמור. עם זאת, הסדר טיעון זה בוטל בו במקום, לאחר שבית המשפט הפנה את תשומת לב ב"כ המאשימה למאסר המותנה, חב ההפעלה, התלוי ועומד כנגד הנאשם, אשר לא נלקח בחשבון במסגרת ההסדר האמור.

שיקום הנאשם:

25. סעיף 40 ד' לחוק העונשין מורה כי בשלב שלאחר קביעת מתחם הענישה הראוי, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם זה כאשר קיים סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם.

26. ברע"פ 7572/12 הזייל נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו] (מיום 23.10.2012), קבע בית המשפט שהמחוקק לא נתן עדיפות ברורה לשיקולי שיקום באומרו :

"ראשית, סעיף 40 לחוק העונשין שהוסף בתיקון 113, שכותרתו "שיקום", קובע כי בית-המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר הנאשם השתקם או כאשר יש סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם בעתיד. ואולם, סעיף 40 אינו עומד לבדו, שכן, מיד לאחריו מגיעים סעיפים 40 ו-40א, אשר דנים בחריגה ממתחם העונש ההולם, לחומרא, לשם הגנה על שלום הציבור או לשם הרתעה אישית של הנאשם. כלומר, בניגוד לטענת באת-כוח המבקש, המחוקק אינו מעניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום על-פני שיקולים אחרים, כגון: שמירה על שלום הציבור או שיקולים של הרתעת נאשמים. שנית, סעיף 40 קובע בזו הלשון: "[...] כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם [...]". כלומר, המחוקק קבע מפורשות, כי ההתחשבות בשיקולי שיקומו של הנאשם נתונה לשיקול דעתו של בית-המשפט, והיא איננה בגדר חובה."

27. אדגיש, כי לא מצאתי כי יש מקום במקרה זה לחרוג, לקולא או לחומרא, ממתחמי הענישה שנקבעו, כאמור לעיל.

28. על אף האמור, נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקירי שירות המבחן. עם זאת, מדובר בעבירות חמורות, בין היתר אלימות בתוך המשפחה, הנאשם בעל עבר פלילי מכביד ולחובתו מאסר מותנה חב הפעלה אשר לא הרתיעו מלבצע עבירות זהות הן כלפי המתלוננת, בת זוגתו, והן כלפי שוטרים. בהתחשב באמור, נסיבותיו האישיות והרפואיות של הנאשם, חמורות ככל שתהיינה, צריכות לסגת בפני שיקולי הגמול וההרתעה.

29. מן התסקירים אשר הוגשו בתיק זה עולה כי עסקין בנאשם אשר אינו מבין את חומרת מעשיו ואינו נוטל עליהם אחריות מלאה. הנאשם נוטה להאשים את סביבתו הקרובה, ובעיקר את המתלוננת, כגורם להתפרצויותיו האלימות. בכך, מתעלם הנאשם מבעייתו האמיתית, היא התמכרותו לטיפה המרה.

30. סירוב הנאשם לכל הליך טיפולי - שיקומי אשר יסייע לו הן להיגמל מאלכוהול והן לרכוש כלים להתמודדות עם סיטואציות דומות בעתיד, מלמד כי עסקין באדם מניפולטיבי, כפי שאף שירות המבחן התרשם, אשר הסיכון הנובע ממנו להישנות עבירות דומות בעתיד, הן כלפי המתלוננת הסובלת שנים ארוכות מנחת זרועו, והן כלפי הציבור, הינו גבוה.

31. נוכח האמור, לא אוכל לקבל את המלצת שירות המבחן להסתפק במאסר שירוצה בעבודות שירות, זאת נוכח היעדרה של התאמה בין תוכן התסקיר, ממנו עולה כי אין מקום בשלב זה לנקוט בהליך שיקומי - טיפולי בעניינו של הנאשם, אף נוכח עמדתו השלילית הנחרצת בהקשר זה.

32. המלצת שירות המבחן, אותה אימץ ב"כ הנאשם, אף אין בה ליתן ביטוי הולם ומספק לחומרת מעשיו של הנאשם, לפגיעה הקשה במתלוננת ולסבל שנגרם לה, לפגיעה בערכים המוגנים, להיעדר תובנה ונטילת אחריות מלאה על המעשים. אין בהמלצה זו כדי ליתן ביטוי הולם לעברו המכביד של הנאשם, למאסר המותנה חב ההפעלה ולהתמכרותו לטיפה המרה, ולהיעדרה של נכונות מצידו לטפל בבעיה זו. לא מקובלת עליי הטענה לפיה השימוש באלכוהול הינו הגורם העיקרי לביצוען של העבירות ולכן יש להקל עם מי אשר ביצע עבירות בהיותו בגילופין. יפים לעניין זה דברי כב' השופט פוגלמן ב - ע"פ 9356/09 פלוני נ' מדינת ישראל (21/10/2010):

"השפעת האלכוהול שלה היה נתון המערער, לפי הטענה, אינה - לטעמי - נסיבה מקלה, השכרות אינה מהווה הגנה, למעט במצב הנדיר והלא שכיח של שכרות שנגרמה שלא מרצונו ומדעתו של הנאשם. אך במצב הדברים הרגיל, כאשר אדם משתכר מרצונו החופשי, קובע המחוקק חזקה משפטית כי מתקיימת בו המחשבה הפלילית הנדרשת לביצוע העבירה. דברים אלה יפים לא רק במישור האחריות הפלילית, כי אם גם בכל שאמור בענישת עבריין שהיה נתון להשפעת אלכוהול (השוו: ע"פ 6656/08 חביבולין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.1.10))."

33. בבואי לקבוע את העונש הראוי לנאשם, התחשבתי בהודאתו, הן בתיק העיקרי והן בתיק הנוסף, הודאה אשר חסכה זמן שיפוטי נכבד ואף את עדות המתלוננת בבית המשפט. התחשבתי במצבו הרפואי/נפשי וגופני של הנאשם, כפי שעולה מן המסמכים הרפואיים שהוצגו לעיוני ואף מתסקירי שירות המבחן. עם זאת, סבורני, כי לנאשם זה ניתנו בעבר הזדמנויות רבות לתקן דרכיו, הושטה לו יד אך הוא בחר פעם אחר פעם לדחותה. נכותו הנפשית של הנאשם לא יכולה להצדיק מעשי אלימות רבים וחמורים לאורך השנים כלפי המתלוננת ואף לא התנהגות בוטה ובלתי ראויה כלפי שוטרים. אף הפרת תנאי השחרור שנקבעו בעניינו יש בה כדי ללמד כי הנאשם אינו ירא מן החוק או מרשויות האכיפה.

34. על כן, סבורני כי אין מנוס מהטלת עונשים, אשר יהא בהם גמול הולם למעשיו ואף הרתעה לבל יעבור עבירות דומות בעתיד. נוכח תקופת המאסר הצפויה לנאשם, החלטתי להימנע מהטלת רכיבי ענישה כלכליים ממשיים, ולהסתפק בחתימה על התחייבות כספית.

35. לאחר ששקלתי את טיעוני ב"כ הצדדים ודברי הנאשם, ובהתחשב בכלל נסיבות העניין, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 2 חודשים בגין תיק זה.

ב. מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים בגין התיק הנוסף.

תקופות המאסר כאמור בסעיפים א' + ב' ירוצו בחופף.

ג. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים שהוטל בת"פ (שלום-נצרת) 8475-10-11 ביום 27.2.2012, והוארך בת"פ (שלום-טבריה) 13946-01-14, ביום 4.5.2014.

אני מורה כי המאסר המותנה אשר הופעל ירוצה במצטבר לעונשי המאסר אשר הוטלו, כאמור. סך הכול ירצה הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל בניכוי 69 ימי מעצרו (הנאשם היה במעצר מיום 2.10.14 עד 10.12.14).

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה, בתקופת התנאי או לאחריה.

ה. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון, או עבירה שעניינה איומים או הפרת הוראה חוקית ויורשע בגינה, בתקופת התנאי או לאחריה.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור את העבירות בהן הורשע למשך שנתיים, החל מיום שחרורו ממאסר. ההתחייבות תהא על סך 5,000 ש"ח או 30 ימי מאסר תמורתו; אם לא יחתום תוך 7 ימים מהיום ייאסר למשך 25 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ו, 05 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.